

Interview met Jacques F. Poos: het halfjaarlijkse voorzitterschap van de Raad (Sanem, 16 april 2004)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_jacques_f_poos_het_halfjaarlijkse_voorzitterschap_van_de_raad_sanem_16_april_2004-nl-0466daab-3foa-44b3-99ae-9635034aaa13.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Jacques F. Poos: het halfjaarlijkse voorzitterschap van de Raad (Sanem, 16 april 2004)

[Etienne Deschamps] In de loop van uw zeer lange Europese carrière bent u drie keer gedurende een half jaar voorzitter geweest van de Raad. Tijdens elk van deze voorzitterschappen zijn, in diverse opzichten, belangrijke stappen vooruit gezet op communautair vlak. Wat zijn volgens u en op basis van deze ervaring de voordelen, maar ook de nadelen van het principe van een wisselend voorzitterschap?

[Jacques F. Poos] Ik zie er alleen voordelen in omdat er een unieke gezagsketen is die om de zes maanden verandert, maar we weten tenminste wie verantwoordelijk is. Verantwoordelijk om voorstellen te formuleren, verantwoordelijk om vergaderingen bijeen te roepen, verantwoordelijk voor de coördinatie tussen twee Raden, die verschillende opties en visies kunnen hebben. De Raad “Ecofin”, de Raad “Milieu” en de Raad “Transport” kunnen een andere visie hebben op de oplossing van eenzelfde probleem. Het is dan de dienstdoende voorzitter die dat allemaal coördineert en het is de Raad “Algemene Zaken” die zich daarmee bezighoudt. Ik merk dat dit in het nieuwe ontwerp van Grondwet allemaal onduidelijk wordt. Er komt een voorzitter van de [Europese] Raad gedurende tweeënhalf jaar, maar het voorzitterschap van de Raad [van ministers] blijft wisselen om de zes maanden. Bovendien gaat men de verschillende Raden onder verschillende landen beginnen te verdelen. Maar wie coördineert dat allemaal als er moeilijkheden of meningsverschillen zijn? Het systeem wordt nodeloos ingewikkeld gemaakt, terwijl het om de zes maanden wisselende voorzitterschap het voordeel had te werken. Vaak toonden de kleine landen dat ze een beter voorzitterschap hadden gerealiseerd dan de grote, omdat ze elk nationaal belang opzij hadden gezet en zich ten dienste hadden gesteld van de Europese Unie. Als dat allemaal verdwijnt, denk ik dat we een essentieel mechanisme verliezen van de werking van de Europese Unie, dat helemaal niet moest worden afgebroken. Ik denk dat het veranderd is omdat we met vijftig zullen zijn en een aantal grote landen hebben uitgerekend dat ze dan twaalf en een half jaar zullen moeten wachten op hun volgende voorzitterschap. Dat is de reden. Het was een slinkse manier om de “directoiremethode” in te voeren, zoals ik dat noem, waarin de gelijkheid tussen de lidstaten met voeten wordt getreden en waarin uiteindelijk een groot land de belangrijke Raden zal voorzitten – Ecofin bijvoorbeeld – terwijl de kleine landen tevreden zullen moeten zijn met Toerisme of Cultuur, die ik niet als minderwaardig beschouw, maar die geen echte communautaire bevoegdheden zijn.

[Etienne Deschamps] Kunt u zich momenten herinneren tijdens een Luxemburgs voorzitterschap, of eventueel een ander, waarop het voorzitterschap werkelijk een belangrijke rol heeft gespeeld door een beslissing op te leggen – op te leggen tussen aanhalingstekens –, door echt een initiatief te nemen dat de facto opgelegd werd op een moment dat bepaalde lidstaten het niet eens waren? Heeft u concrete voorbeelden waarin het voorzitterschap, als we er vandaag op terugkijken, of een staatshoofd of een minister van Buitenlandse zaken echt vooruitgang heeft geboekt in bepaalde dossiers, echt een belangrijke rol heeft gespeeld, echt de motor was achter een bepaalde besluitvorming?

[Jacques F. Poos] Ja, ja, ja, dat is het geval tijdens alle voorzitterschappen. Ik denk dat er enkele originele initiatieven zijn geweest die misschien goed voorbereid waren, omdat er overleg over was gepleegd met bepaalde spelers. Wanneer we beginnen te onderhandelen, weten we altijd van tevoren wie verder wil gaan en wie op dat punt wil blijven of zelfs achteruit wil gaan. We kennen onze twee handlangers of collega's, en we kunnen met een voorbereidend onderhoud proberen de onderhandelingsruimte te ontdekken en daarna een voorstel doen dat in de roos schiet en waarover een consensus zal bestaan. Dat is het echte werk van een voorzitter. Dat gebeurt vooral tijdens de intergouvernementele conferenties die moeten resulteren in een verdrag dat iedereen kan aanvaarden.

[Etienne Deschamps] Als we enkele maanden teruggaan in de tijd, denkt u dan dat het Italiaanse voorzitterschap had kunnen falen door de mislukking, of in elk geval het uitstel van dit ontwerp van Grondwet?

[Jacques F. Poos] Ik ga geen kritiek geven op het Italiaanse voorzitterschap omdat de zaak geblokkeerd werd door Spanje en Polen. Maar achter Spanje en Polen verstopten zich verschillende andere landen, kleine en grote, die nog “rode lijnen” hadden zoals Tony Blair het noemde en die opnieuw zichtbaar zijn geworden

tijdens de intergouvernementele conferentie die nadien is bijeengekomen. Er waren dus punten van onenigheid die niet echt boven water waren gekomen tijdens de conventionele methode, die op een drafje was afgerond en tot een onduidelijke consensus had geleid, maar die zelfs door de eurosceptici werd gesteund omdat er officieel geen enkele tegenstrijdige stem te horen was. Maar het zat wel in de hoofden. En er zijn nog zesentwintig punten die vastgelegd moeten worden. Maar ik ben optimistisch over het succes. Misschien niet in juni, maar wel bij het begin van het Nederlandse voorzitterschap. Ik hoop dat er geen restjes meer zullen zijn voor het Luxemburgse voorzitterschap.